

STOPA

ČASOPIS ČS. SKAUTŮ A SKAUTEK V EXILU ⊗

VI
ČÍSLO 2

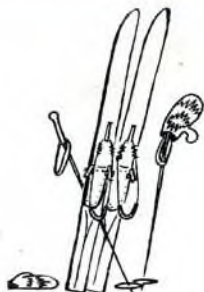
U.S.A.

ZIMA 1958

POZDRAV DÁLÍ

AŽ V ÚDOLY A BÍLOU STRÁŇ,
V KRAJ PLNÝ VZPOMÍNEK
JAK OTISKŮ RYCHLÝCH TLAP
VE STRŽÍCH LIŠČÍCH JAM...

Brzo po skončení 2. světové války se začali do svobodného světa utíkat mnozí lidé z východoevropských států, aby se buď vyhnuli komunistickému pronásledování, nebo aby se zachránili před jistým zatčením. Mezi nimi byli ovšem i skauti, kteří jsou trnem v oku každému totalitnímu a násilnickému režimu.

Hlavně v Rakousku a v Německu se tak postupem času nahromadilo mnoho skautů a skautek, pro něž se vytvořila t. zv. "D.P. Division" (D.P. = Displaced Persons) - pod záštitou Mezinárodní skautské kanceláře a za vedení plukovníka J.S. Wilson-a. Tak došlo k určitému organizování a k činnosti pod vlastní vlajkou, včetně vycviků, táboření a pod.

Nicméně, D-P DIVISION se pokládala pouze za přechodný, dočasný útvar a očekávalo se, že se časem její příslušníci vystěhují do jiných zemí, trvale se tam usadí, zařadí se do místních skautských organizací a splynou s nimi.

Mezinárodní skautská konference je nejvyšší skautské shromáždění, scházející se každé 2 roky, určující všeobecný směr a naplní skautského hnutí a rozhodující o společném postupu, potřebách, atd.

11. Mezinárodní skautská konference se sešla po světovém jamboree ve Francii v roce 1947 a mezi jiným stanovila, že všichni exiloví skauti se musí zařadit do místních jednotek organizace té země, v níž se usadí. Utvoření samostatných exilových organizací nebylo dovoleno.

Běh času však ukázal, že se události vyvíjely jinak, než jak se předpokládalo, a že původní odhad mezinárodní politické situace neodpovídal smutné skutečnosti; železná opona spadla a D.P. tábory rostly jako houby po dešti.

Když v r. 1948 došlo i na nás, byli jsme postaveni před rozhodnutí, jak se udržet pohromadě, společně uvědomovat svobodný svět a pracovat na osvobození vlasti. Poslušnost usazení Mezinárodní konference nás vázala a tak nezbýlo, než jíti vymezenou cestou. Z toho důvodu také až dosud nemáme žádné oficiální československé skautské ústředí v exilu.

Protože se celkový stav stával těžko udržitelný, ustanovila 16. Mezinárodní konference (Anglie - 1957) zvláštní podkomisi, jejíž úkolem bylo prostudovat stávající situaci a vypracovat určité řešení jako hlasovací návrh pro příští Mezinárodní konferenci, která pak rozhodne o novém postupu. Tato konference se bude konat letos v Indii.

Pochopitelně jde teď všem exilovým skupinám o to, aby byly konferencí uznány za samostatné organizace, zvláště když o to tak dlouho usilovaly a plně si to zasloužily.

V dobré naději na toto uznání je tedy v krajším zájmu naší společné věci a osudu československého skautingu, abychom tuto velkou příležitost nepromarnili! Máme tak možnost promluvit i za naše bratry a sestry doma.

Musíme teď všichni zatáhnout za jeden provaz i jsme však rozptýleni a poztraceni po celém světě. Nezbyvá, než snažit se všechny naše lidi vypátrat a co nejvíce se o nich dovědět. Není práce možné dožadovat se uznání demokratického světa a nemít jména lidí, kteří za takovým uznáním stojí!

Proto neváhej, bratři, sestry, a sděľ jméno a adresu každého, koho znáš - tak jak Tě o to bratr Velen žádal v osobním dopise. Snaž se najít ztracenou stopu!

LORD ROBERT BADEN-POWELL OF GILWELL

(1857 - 1941)

22. ÚNORA 1959 BYLA TOMU 102 LÉTA, CO SE NARODIL ZAKLADATEL SKAUTINGU A JEHO SVĚTOVÝ NAČELNÍK, LORD BADEN-POWELL, NEBO PROSTĚ B.-P., JAK HO SKAUTI RÁDI NAZÝVAJÍ.

B.-P. BYL VELICE LÁSKAVÝ ČLOVĚK, SHOVIVAVÝ, PŘIROZENÝ A JEDNODUCHÝ. BYL DŮSLEDNÝ A MĚL NEPŘETRŽITOU TOUHU UČIT SE STÁLE VÍCE O SKAUTINGU.

BYL TO VELKÝ MUŽ S VEČNĚ MLADÝM SRDCEM. TO NEZNAMENÁ, ŽE BYL CHLAPECKÝ VE SVĚ REČI ČI POČINÁNÍ, NYBRŽ ŽE MĚL VE SVĚM SRDCI DOKONALOU ZNALOST TUŽEB, POČITŮ A PŘÁNÍ CHLAPCŮ V RŮZNĚM VĚKU. PROTO BYL TAKÉ JEHO SKAUTSKÝ SYSTÉM VŠUDE TAK NADŠENĚ PŘIJAT. BRZY BYLO ZŘEJMO, ŽE SE JEHO VÝCHOVNÝ ZPŮSOB - V NŮJNÝCH OBĚMĚNÁCH PODLE MÍSTNÍCH OKOLNOSTÍ - HODIL PRO CHLAPCE VŠECH ZEMÍ.

ZALOŽIL SVŮJ ŽIVOT NA SLUNNĚ RADOSTI ŽE ŽIVOTA A ŠTĚSTÍ PLYNOUCÍM Z NESOBECKOSTI A Z USTAVIČNĚ POMOCI JINÝM LIDEM. TATO SNAHA BEŽÍ CELÝM JEHO ŽIVOTEM JAKO PEVNĚ VLAKNO. KAZAL EVANGELIUM DOBRĚ VŮLE A BRATŘSTVÍ A VIDĚL VE SKAUTINGU CESTU, KTEROU JE MOŽNO PŘIVODIT KRA-
LOVSTVÍ BOŽÍ NA ZEMI: VLÁDU MÍRU A LÁSKY.

B.-P. SI NEUSTÁLE VŠÍMAL, CO SE DĚLO KOLEM NĚHO. STÁLE SE UČIL - AŽ DO SVĚ SMRTI V AFRICKÉ KENYI, KDE JE TAKÉ POCOHOVÁN. VYKONOVAL NEOBYČEJNĚ MNOHO PRO MLÁDEŽ CELÉHO SVĚTA A ZA JEHO ZÁSLUHY MU ANGLIE VYHRADILA ČESTNĚ MÍSTO V LONDÝNSKÉ WESTMINSTER ABBEY.

- L -

22. únor

MEZINÁRODNÍ SKAUTSKÝ DEN

22. ÚNOR JE DEN NAROZENIN B.-P. A MILIONY SKAUTEK A SKAUTŮ CELÉHO SVĚTA SLAVÍ TENTO DEN JAKO SVŮJ MEZINÁRODNÍ SVÁTEK: NAZÝVAJÍ HO DEN ROZJÍMÁNÍ (THINKING DAY).

V TENTO DEN SE SKAUTI A SKAUTKY ZAMYSLÍ A VZPOMÍNÁJÍ NA SVĚ BRATRY A SESTRY NA CELĚM SVĚTĚ - S PLETÍ BÍLOU, ŽLUTOU ČI BARVY EBENU - A UVĚDOMUJÍ SI, ŽE JSOU JEDNA RODINA STEJNÝCH IDEÁLŮ.

NEZAPOMEŇME O CO ŠTĚSNĚJŠÍ JSME MY, TŘEBA BEZ DOMOVA, ALE VE SVOBODNĚM SVĚTĚ, NEZ NAŠE SESTRY A BRATŘI V NEŠTĚSNĚ VLASTI I

NESTAČÍ MÍTÍ OBDIV K JEJICH STATEČNOSTI, S JAKOU VYTRVÁVAJÍ VĚRNÍ SKAUTSKÝM IDEÁLŮM A SVĚTOVEMU BRATŘSTVÍ, ALE JE NAŠÍ POVINNOSTÍ CHO VAT SE TAK, ABYCHOM JE VE SVĚTĚ ČESTNĚ REPRESENTOVALI, A PRACOVAT K TOMU, ABY JEJICH I NAŠE NADĚJE NEZŮSTALY JEN SNY I

VELEN.

Den vzpomínání - Thinking day

SHODOU OKOLNOSTÍ PADAJÍ NA 22. ÚNOR TAKÉ NAROZENINY PANÍ B.-P., LADY BADEN-POWELL, KTERÁ JE DOSUD SVĚTOVOU NAČELNÍ SKAUTEK.

V DÍVČÍCH ODDÍLECH JE ZVYKEM POŘADATI ZVLÁŠTNÍ SLAVNOST, PŘI NÍŽ U PROSTŘED KLUBOVNY HOŘÍ SVÍČE A SKAUTKY, OBLEČENÉ DO STEJNOKROJŮ, RŮZNÝCH NÁRODŮ, PŘÍSTUPUJÍ, ZAPALUJÍ OD NI SVOJE SVÍČKY A ODNAŠEJÍ SI PLAMEN SKAUTINGU DO SVÝCH ZEMÍ.

LETOS MEZI NIMI TAKÉ BUDDU (BOHUŽEL JEN SYMBOLICKY) I SKAUTKY ZE ZEMÍ ZA ŽELEZNOU OPONOU, KTERÉ NEMOHOU NOSIT SKAUTSKÉ ODZNAKY NEBO SKAUTOVAT VEŘEJNĚ, CÍTÍ SE VŠAK TAKÉ ČLENY NAŠÍ SKAUTSKÉ RODINY S NAŠIMI SESTRAMI.

Dopis Jurovi v exilu.

Juro,

Věděl jsem, že přijedeš, že jednoho dne dostanu od Tebe dopis s cizí známkou.

Je to snad mojí vinou. Učil jsem Tě přímosti a poctivosti, vypěstoval jsem v kukle Tvé duše motýlka jasných barev, který miluje zářící slunce a pestré barvy květů. Přišla noc, kdy jenom můry létají, a motýlek by byl zahynul. Musel pryč tam, kde ještě hřejí paprsky svobody a voní květy pravdy.

Vítám Tě mezi námi, ale nemám, co bych Ti podal.

Chápu, že jsi zklamán. To je však údělem naší generace a našeho století. Jsme všichni zklamáni - a já také. Všechny své síly a schopnosti jsem věnoval dobru své vlasti, tak jak jsem mu rozuměl a jak jsem mu učil rozumět Tebe.

Dvakrát jsem se však dožil "přehodnocení hodnot". V roce 1939 jsem ovánocích po prvé opouštěl domov, sjížděje po lyžích svahy Karpat. Tehdy jsem skoro pochyboval i o tom, že ten sníh je bílý. Tak se všechno změnilo a změťlo.

Vlast změnila svoje hranice, národ se stal pomyslným pojmem, Masaryk a Beneš byli dáni do Klatby a jejich knihy na seznam "Libri prohibiti". Můry velkých očí létaly z neznámých kuklí a chápali se "vedení". Přišla noc Moravců a Chvalkovských a jiných defaistů.

Svatý Václav, k němuž se národ modlil po staletí: "Nedej zahynouti!", se stal přes noc symbolem a patronem kolaborantů, kteří svoje bytí koupili za "tři sta hriven stříbra a sto dvacet volů".

Odcházeli jsme s Labyrintem světa, ale bez Ráje srdce, a věřili jsme s Janem Amosem znova; četli jsme jeho slova nejednou s plným porozuměním: "Věřím i já v Bohu, že po přejití vichřic hněvu, hříchy našimi na hlavy naše uvedeného, vláda věcí Tvých zase k Tobě se navrátí, ó, lide český!"

Dali jsme svoje nejlepší, a pět let jsme se bili za ideály, které v nás dosud žily. Vracel jsem se domů v roce 1945, ověšen stužkami vyznamenání jako "Pán na oslicí na neděli Květnou".

Starí přátelé se ke mně hlásili a noví se o mě ucházeli. Přišel jsem mezi své, a byl jsem cizincem. A přece jsem se cítil doma a věřil jsem, že je to konečně klid. Všude dobře - doma nejlépe, opakoval jsem si stále, a cítil jsem štěstí, které jsem nemohl pochopit.

Všude mě žádali bratři, abych převzal "záštitu" jejich oslav, abych se jim podepsal do památníku, abych zahájil výstavu, přijel na sjezd, promluvil "dodal lesku".... Přijímal jsem tyto povinnosti rád, cítil jsem se zavázán.

Žádali mne bratři, abych svolil k tomu, aby svoji chatu nazvali mým jménem. Poděkoval jsem za tuto čest a řekl jsem jim tehdy (v roce 1946), že bude lépe, když si vyberou mrtvého patrona, neboť kdo ví, kdy se po mém jméně bude ještě plivat a házet blátem Myslil jsem tehdy na verše Karla Havlíčka Borovského:

"...tak to chodí na
tom světě,
každou chvíli jinak,
dneska tě ctí za svatého,
zítra budeš sviňák....."

Neseděl jsem nadarmo
na soudcovské lavičce v No-

rimberku, kde proti mně na lavici obžalovaných seděli lidé, jejichž sláva oslivovala kdysi miliony, a jejichž moc hýbala kdysi světem. Osud mi dal příležitost poznat závěs i slávy rub a naučil mne skromnosti.

A zase nastalo "přehodnocení hodnot"; demokracie Masarykova se stala lidovou demokracií; jménem lidu vládlo, kradlo a zavíralo několik dobrodruhů, kteří s lidem neměli nic společného, nejméně tu lidskost.

A Německo, země před kterou jsme prchali v roce 1939, byla mým útočím - těm 28. října 1948 - v den třicátého výročí naší "SVOBODY".

Chápu, že nevíš v co máš věřit, že dnes pochybuješ asi i o tom, že snů je bílý. Přicházíš po prvé do exilu a vím co Tě trápí. Cítíš nejistotu. Co bude? Jak dlouho? Vrátime se domů? Co bude doma? Bude to zase jak bývalo? Co se změní? Jak

Drž pevně uzdu fantazie, Juro, a nepropadej snům. A hlavně nevěř tomu, že pravda je to, co si sám přeješ, a co se Ti líbí.

Domů se vrátíme, alespoň někdo z nás, ten kdo se dožije.

Co bude doma? Setkal jsem se tu a tam, mezi válkami, doma s některými ruskými emigranty a v duchu jsem se jim vždycky smál, že se dosud - ještě v roce 1938 - titulovali: "Pane kníže!, ministře!, generále!, gubernéře!, admirále!;...." Proč se dnes nesmějí, když se naši politické stále ještě oslovují: "Pane poslanče!, ministře!, plukovníku!,...."?

Jsou jako ty sluneční hodiny na starém zámečku na Smíchově, postavené tam snad někdy v osmáctém století, které hlásají svým latinským nápisem: "Non numero horas, nisi serenas" (počítám jenom hodiny, které jsou slunné). Ti pánové si přejí, aby byli....a proto si teď myslí, že jsou....a tudíž věří, že budou....A lžou si sami do vlastních kapes. Navěť takovým nesmyslům. Hodiny můžeš zastavit, ale ne čas.

Bude zase "přehodnocení hodnot", budou nové hodnoty, noví svatí a noví kacíři, noví páni a noví poražení, noví osvobození vězňové a noví odsouzení, nové pomníky hrdinům, nové názvy starých ulic.... Nikdy se však nevrátí to co bylo. S tím nepočítej a nedej se napálit jako kdysi já.

Stýská se Ti?

Navštívil jsem onehdy jednoho z exulantů, či snad emigrantů. Neboť emigranti jsou ti, kdo se již nechtějí vrátit domů. Pozval nás na večeři, dobrou českou večeři. Pokoj byl vylepen českými tapetami, nábytek měl z domova, na stěnách viselo několik pohledů na Prahu, na klavíru ležel chodský šátek, ve vitríně několik malovaných dřevánek a talířů, na stole bílý ubrus jako kdysi doma a mísy i talíře cinkaly karlovarským porcelánem. Česká polévka s játrovými knedlíčky....Ale jeho dvanáctiletá dcerka sotva rozuměla česky.

Chtěl si postavit vázičku ze slonoviny, udělat si Prahu v Londýně a tak chytit do skleničky mořskou pěnu přibojce. Spoutal jenom ty mrtvé věci, život se zachytit nedá.

V touze po domově si snad zošklivíš všechno kolem sebe, staneš se cizincem bez vlasti, bezzemkem a Ahasverem, který bloudí světem, protože nikde nemá stání. A budeš směšný.

Nebo snad ve svém nadšení nad svým úspěchem, nad tím, že jsi se dostal do ciziny, přes hranice, přes kanál, přes oceán nebo přes rovník, v tom nadšení budeš chválit kde co, všechno, co kolem sebe budeš vidět, vše Ti bude nové, lepší, krásnější, malebnější, nej-, nej-, nej-....A nepodaří-li se Ti to, co by sis přál, budeš říkat, jak ta liška o těch hroznech, že jsou kyselé, "Proč já bych se cpal do Austrálie, tam není žádná kultura....". A budeš ještě směšný.

Říkej si co chceš, obelhávej sebe nebo jiné, hledej si na to plástík, jaký chceš. Svoji vlny neztrátiš, tak jako neztrátiš matku, i kdyby ji desetkrát zapřel. Pojmy mají jen jednu absolutní hodnotu, a jeden kilogram je jeden kilogram doma, v Americe, nebo v Australii.

Dostal jsem před několika lety dopis od jednoho skautíka. Plný nadšení, a slibů věrnosti...."sláva vlasti....krev vycedíme....do posledního dechu... nikdy nezradíme....nezapřeme....povinnost, odpovědnost, kázeň!" Ale jen přepul přes oceán, jen si zažádal o First Papers, stal se američtější než Abraham Lincoln a jeho "my" znamená již jenom "my zde za vodou". A přece je mu smutno po domově a kde může, vrátí se mezi své. A kdo by mu to měl za zlé?

je to konečně úkolem a cílem každého emigranta. Nač je však ta bouře nadše - ní? Sám se jí opíjí, aby si věřil.

Nikdo z nás neví, kdy se vrátí, a možná, že ani neví, vrátí-li se vůbec. Nemůžeme proto dnes vynášet rozhodnutí a zařizovat se na stálo. Považuj se za cestovatele, který sbírá zkušenosti a poznatky po celém světě, aby si nasbíral co nejvíce nového a vůbec toho, co ještě nezná, a uplatnil to všechno tam, kde právě je, nebo v té zemi, kde se jednou usadí, nebo aby si to všechno odvezl domů, až jednou.....

Je Ti smutno, říkáš. A nemyslíš, že mamince je také smutno po Těbě? Tvůj je rodná země však od Tebe něco potřebuje, něco od Tebe očekává. Bud' jejím vyslancem!

Budou se Tě ptát, kde je to Česko... nedovedou to ani vyslovit, máte vy tam to....máte tam ono....proč?....jak to, že ano....jak to, že ne?....kde.. jak?

Vysvětluj, poučuj, osvětluj. Jsi starý skaut a víš jak. Tak, aby Ti ONI rozuměli. A brzy poznáš, že musíš napřed znát něco o nich a o jejich zemi, aby mohli přirovnat a vysvětlit. Teď teprve pochopíš, co je pojmu, a že ani jedno slovo se nedá přeložit tak, aby mělo tentýž význam a smysl.

Vzpomínám si, co nesmyslně jsem četl v českých překladech z cizích jazyků. "At Piccadilly Circus" přeložil kdosi "u cirkusu Piccadillioho", ačkoli to je ve skutečnosti jméno náměstí. Jako kdyby někdo překládal z češtiny a přeložil "Malostránské náměstí" jako "náměstí malého Stránského". Nebo jinde zase: "...my people are coming..." jako: "moji lidé přicházejí" místo: "naši přijdou". A konečně také: "...they sang Auld Lang Syne....", což je skotská píseň na rozloučenou, psaná nespisovnou angličtinou, což ovšem překladatel nevěděl, a zhostil se svého úkolu pomocí slovníku a trochu dohadu takto: "...zpívali písničku starého dlouhého Syne....".

Budeš muset leckdy vysvětlit, že Sokolí nejsou spolek na cvičení loveckých sokolů; že Češi nejsou cigáni ani bohémové; že čeština je podobná němčině asi tak jako arabština angličtině; že u nás bylo 78% katolíků, ale že to nejsou ani Irové, ani Mexikánci; že rozumíme poněkud rusky ne proto, že staré Rakousko a carské Rusko měly oba ve znaku dvojhlavého orla, ale proto, že jsme Slované.....

A zase se mne ptáš, co máš "zatím" dělat. Jaképak "zatím", není žádného "zatím".....

Nečekej na nic, hlavně ne na výhru. Mohlo by se Ti stát, že bys byl zklamán, že jsi nevyhrál a překvapen, kdybys poznal, že jsi zapoměl vsadit. Byl bys jak ten houbař, který přišel domů s prázdnou, protože když našel nějaký hříbek, nevzal ho a doufal, že najde větš. Malé hříbky můžeš vždycky vyhodit z uzlíku, až najdeš lepší a větš. Jestli.....

Vybuduj si svoji posici pokud můžeš co nejpevněji tam, kde jsi teď - a hned. Nezapomínej na sebe, na ostatní, na svoje poslání a na svoji vlast, ale nečekej. Vzpomeň Marca Aurelia: "...non est, crede mihi, sapientis dicere vivam, sera nimis vita est crastina, vive hodie...". (Věř mi, že moudrý člověk neříká, zítra budu žít! - zítra žít je příliš pozdě, žij dnes).

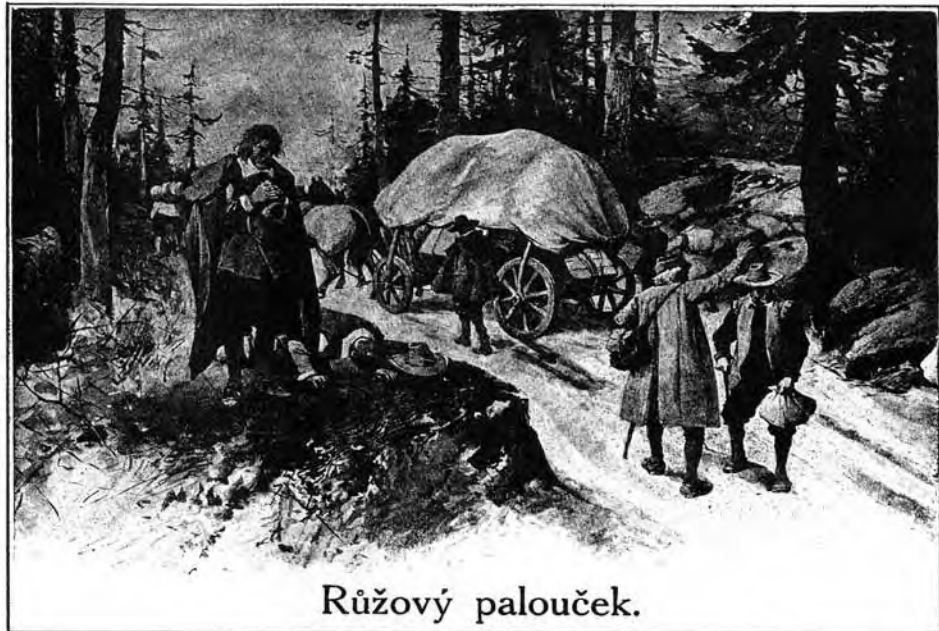
Pozoruj, dívej se a stále se uč. Napsal jsem Ti kdysi v jednom ze svých dopisů historku o Michelangelovi:

Michelangela, největšího architekta, malíře a sochaře renaissance, potkal jednou za prudké bouře na Foru Romanu jeho velký příznivec a vlivný mecenáš, kardinál Bibiena. Hlava osmdesátiletého starce se dělala mezi zašedlými mramory starých soch a trosek sloupů. A na otázku, co to dělá v tom čase, odpověděl mistr mistrů: "Učím se."

Uč se též, tak jako Tvůj

A K E L A .

Růžový palouček.

V zátiší mezi vlnícím se obilím, za nímž borové lesíky se černají, skryta je neveliká lučina, přes dvacet kroků zděli, na patnácte kroků široká. Na jejích pokrajích bují nízké keříky červených, plných růží. Jsou zvláštního to druhu. Jinde v širém okolí jich není. V jiné půdě se nedaří. Přesadili je, nejalý se. Pak je chtěli vypleniti; vykopali je, a do roka se zazelenaly zase. Bují dál a rozrůstají se do středu lučiny.

Po nich má to osamělé místo, posvěcené žalem zbožných předků, své jméno. To je růžový palouček na výšině opodál vesnice Morašic, dobrou hodinu cestou Litomyšle na západ.

Mily je odtud rozhled krajinou, na lesíky, mezi nimiž prohlédá Makovská věž, na vesnice kol zelenem se bělající, zvláště pak k východu po návrších a lesnatých chlumech u České Třebové a na starý zámek Litomyšlský, krásné výstavnosti.

Tam před čtyřmi sty lety, kdy stál ještě prvotní hrad, sídlili páni Kostkové z Postupic, věrní ochráncové Českých Bratří. U toho tam zámku v městě stál bratrský sbor a v městě většina obyvatelstva samý bratr.

Když Ferdinand I. přemohl odpor stavů, vzal panu Kostkovi z Postupic zboží Litomyšlské i hrad, a bratři z města i z okolí musili do vyhnanství. Tenkráté jít i starší bratrské Jednoty, Jan Augusta. Přestrojen za sedláka, skrýval se v okolí Litomyšle. Ale sám se prozradil. Zapomněl na svůj selský kroj a vytáhl ze zánadrí prý červený, hedvábný šátek, aby jím utřel zpcené čelo. To shlédlí pacholci královského hejtmána Šejnohy, na ten čas správce Lito - myšlského zámku, Augustu jali, odvedli do Litomyšle, odkudž zavezen s písa - řem svým bratrem Bílkem na hrad Křivoklát.

Tam pak seděli v tuhém vězení přes čtrnácte let. —

Po letech za Maximiliana krále, syna Ferdinandova, nastaly volnější časy Bratří se vrátili z vyhnanství a usazovali se zase v Litomyšli a v okolí. Volnosti však dlouho neužili. Příkladat veliká bouře, jež se rozvichřila roku 1618. Veliké hoře padlo na Českou zemi za náboženských bojů, a nejvíce po Bělohorské bitvě.

Kdo nebyl katolíkem, nebo kdo se nesřekl své nekatolické víry, musil ze země. A tak také Bratří z Litomyšle a z okolí. Nežli však odešli, smluvili se že se všichni ještě jednou sejdou, společnou pobožnost vykonají, neboť veřejně a volně jí konati již nesměli, a že se vespolek i s rodnou krajinou rozloučí. Na tu schůzi vyhlédli si palouk za Morašicemi mezi lesy.

Pro jistotu sešli se v noci, tu mezi mlčícími, černými hvozdy, pod hvězdnatou klenbou věčných nebes, tu naposled na vlastenecké půdě pod obojí přijímali, naposled se Bohu pomodlili, zbožně zapívali.

A pak se loučili, vespolek, s domovem. Nejedem vyhrábl si na památku hrst hlíny z rodné půdy, nejedem políbil zemi, kterou slzami skropili. A z těch

slzí pak vypučely ty růže, aby vydaly svědectví o věrnosti a lásce k víře a k vlasti.

Za té noci také, když pobožnost ukončena, zakopali prý zlatý kalich, z něhož přijímali, a kalich ten podnes leží hluboko v zemi na paloučku.

Líd po čase na Bratří zapomněl; než místo, kde se loučili, zachoval vůči Palouček býval jindy větší a lesy tmavší a hlubší se kolem černaly. Ted zmozdů jsou jen lesky a širé lány; také paloučka uorali, až zbyla jen nevelká lučina. I tu pak chtěli zdělati, v pole proměnit, jakož se již kolem všude rozkládaly polní lány. Mezi těmi byl palouček jako ztracený a překážel. Proto měl zmizeti.

Ale jako by prozřetelnost sama o to místo pečovala. Stalo se tu cosipodobného, jako na Žižkově poli u Příbyslavi. Orali palouček, ale pluh se skazil nebo kůň padl.

Konečně tu len zasílí. Vyrostl, rozkvetl, vytrhali ho, umočili, usušili ho a již jej třelí; tu vzňal se len plamenem. Od toho chýtila se pažerna i všechen rozlehlý statek toho hospodáře, jenž osíl palouček inem, a v tom požáru zhylnula také mladička dcera téhož hospodáře.

Od těch dob se nikdo více neodvážil růžový palouček zaozrat.*

Když tudy r. 1813 táhli Rusové postupující proti Napoleonu I., vyptávali se někteří z nich po růžovém paloučku. Když jim pověděno, seskočili s koní a po kolenou pak lezli až na samý palouček, a tu se vroucně modlili.

I stará věštba se týká paloučka, na němž prý bude také svedena bitva, a tak hrozná, že potče krev "kolébkami".

A pak sejde se tu sedm králů a ti smluví věčný mír. Tu mezi růžemi, na místě, kde se Čeští Bratří, odpůrcové vojny a krve prolévání, loučili s vlastní.

Růže na paloučku kvetou, obilí po lánech kolem zvolna se vlní, šustí, "ovečky" se po něm míhají. Tichotu, milo, ale bezděky vzpomeneš starých předků, jaký žal sevřel tu jejich srdce, když nastala hořká chvíle loučení, když slzami skrápěli rodnou půdu, a živěji porozumíš prostým veršům českého exulanta:

"Bůh ti žehnej, Česká země!
S tebou se smutně loučím --"

A zrakům mihne se sbor ubohých vystěhovalců, ani se na cestě do vyhnanství zastavují, slzavým okem zpět hledí, na požehnaný, milý kraj, kde

"byly jejich domy, vlast laskavá --"

* Dnes stojí uprostřed něho oplocený kříž.

(Ze Starých pověstí českých od Aloise Jiráka)

únor 1948.

"Únorové dni jako ptáci ulétají s pražských věží..."

JAK JE MOŽNÉ UBRÁNIT SE DEJINNÉ PARALELE ? I

Všichni SITUACE V R. 1948 BYLA V PRINCIPU PODOBNÁ POČÁTKŮM PRVNÍHO NÁRODNÍHO EXILU PŘED VÍCE NEŽ 300 LETY. - PRAVDA, SVĚDOMÍ SVĚTA SE ZA TA STALETÍ VYVINULO ALESPŇ NATOLIK, ŽE NEBYLO MOŽNO VYDAT OFICIJLNÍ DEKRET VYHÁNEJÍCÍ OBCANY ZE ZEMĚ. A VZDOR PŮVODNÍMU PŘÍSLIBU, ŽE BUDE MOCI VOLNĚ OPUSTITI ZEMI KAŽDÝ, KDO NESOUHLASÍ S VLÁDOU "LIDU" (NASILNĚ NASTOLENOU), NIKDY K TOMU ANI ZDALEKA NEDOSLO. - MÍSTO TĚHO SE ZAČALY HRANICE OPLETÁT OSTNATÝM DRÁTEM A, KOLEM NĚHO CHODILY OZBROJENÉ HLÍDKY S POLICEJNÍMI PSY. A TAK SI MODERNÍ EXULANTI 20. STOLETÍ MUSELI S NÁSAZENÍM VLASTNÍHO ŽIVOTA HLEDAT NEBEZPEČNOU CESTIČKU ZA SVOBODOU.

VŠE SE ODEHRALO VE DNECH POSLEDNÍHO ÚNOROVÉHO TÝDNE. PRO NÁS PRO SKAUTY ZŮSTANE SMUTNĚ PAMÁTNÝM DATEM JEDEN Z NICH: STŘEDA - 25. ÚNORA 1948. ONOHO ODPOLEDNE DOŠLO K ZABRÁNÍ NAŠEHO ÚSTŘEDÍ V BUDOVĚ JUNÁKA NA HAVLÍČKOVĚ NÁMĚSTÍ V PRAZE.

"SVAZÁCI" A "SVAZÁČKY" - ČLENOVÉ SČM (SVAZ ČESKÉ MLÁDEŽE), - KOMUNISTIČTÍ VÝROBČI, PŘÍSLUŠNÍCI REVOLUČNÍ GARDY SPOLU S NĚKOLIKÁ OFICIJLNÍMI "MLUVČÍMI" VTRHLI DO BUDOVY. MEZI NIMI BOHUŽEL I NĚKTERÍ JUNÁČTÍ, ZRÁDCOVĚ. PŘITOMNÍ SKAUTSTÍ FUNKCIONÁŘI - VČETNĚ BR. NÁČELNÍKA - BYLI OBSTOUPENI, ZATLAČENI DO MALÝCH MÍSTNOSTÍ A TAM JIM BYLO ZPUPNÝMI SLOVY OZNAMENO ČO A JAK. MOMENT SVRCHOVANĚ TRAPNÝ - VULGARNI - SPROSTÝ. NAKONEC BYLI "REAKCIONÁŘI" ZA HRUBÝCH POSTRKA A NADÁVEK VYPUZENI Z BUDOVY.

VŠE PŘIPOMÍNALO ZABRÁNÍ A ROZEHNÁNÍ JUNÁKA GESTAPEM V R. 1940. JENOM JEDEN ROZDÍL TU BYL: TENHDO TO BYLI CIZÍ LIDÉ - TENTOKRÁTE VŠAK VLASTNÍ. PROTO TO TAK BOLELO...

VĚRNÍ SKAUTI A SKAUTKY NEPOTŘEBOVALI DALŠÍ ORIENTACE. MNOŽÍ SE ROZHODLI PRO ODCHOD, KTERÝ SE VŠAK NEPODARIL VŠEM. ---

TJ, KDO SE ŠTĚDNĚ DOSTALI NA SVOBODU, MAJÍ ZÁVAZEK VŮČI TĚM, KTERÍ ZŮSTALI NEZAPOMENOUT NA NĚ, NĚST POCHODĚNÍ ČS. SKAUTINGU VE VYHANSTVÍ A JEDNOU JI PŘINĚST DOMU!

VZKAZY Z DOMOVA.

1951: ... jest těžké psát, doufám, že mi rozumíš... ..chtěl bys vědět co děláme...
...Mlok jest komunistou... ..neztrácíme však soudržnost-
vidáváme se dost často...
...minulý rok jsme byli na Slovensku, v zimě v Krkonoších.
Většina jest v Praze na vysoké...
...ti malí jsou již zdatní skautiči... ..chtělo by se moc psát, není však možno...
...potřebovali bychom tu lidi jako jsi Ty...
...jsme zdraví a daří se nám, pokud to jde, dobře...
...napíš zase... ..jest hezké znát, jak to vypadá na druhé polovině zeměkoule na shledanou...

1952: ...jsem rád, že nám rozumíš... ..Mlokovi jsem psal, co si myslíš, cutěl čísti Tvůj dopis... ..myslí jinak, ale dá se s ním rozumně mluvit... ..neklape to mezi ním a stranou - býval hodně svobodomyslný...
...budu se snažit, abychom "žili ještě hodně dlouho"... ..nemusíš mítí o nás strach - jsme zvyklí snašet horší věci nežli pouhe mluvení...
...připravujeme se na velké věci...
...Kája byl vyloučen ze školy - pracuje na Kladně...
...v dále jsou dny, kdy jsem rád a vesel byl"...
...jsem rád, že s mi opět napsal... ..žije se radostněji, když víme, že žijete, vy kteří myslí stejně na nás a máte stejné ideály...

/propašovaný/: ...konečně mohu promluvit volněji... ..Mlok se obrací, víš, on byl pro absolutní spravedlnost... ..jest marxistou, ale chce pravdu a to mu činí potíže... ..doufáme, že se změní...
...zbylo nás dvacet... ..držíme tak kvádr pro budoucnost...
...zdejší situace jest útlak vyššího stupně... ..kdo sem na týden přijede, ptá se, proč se nám tu nelíbí... ..útlak, jako byl minule, by nevydržel... ..omezuje se jakékoliv svobodné myšlení...
...mnoho lidí co reptá - i Mlok připustil 75 %...
...dtky Bohu, že v dále svítí jasné světlo - režim nás nezlomí - nezlomí!...

/bez data/: ...v létě jsme jeli ven, je nás 24... ..máme velké plány...
...co jinak nového - Medvěd byl přerazen do výroby - dělá na soustruhu... ..brigádíme na Ostravě...
...západní filmy tu skoro nemáme - americký žádný, anglický jeden za rok a francouzské tři - jinak vše ostatní od "batusky".
...všichni nás moc pozdravujeme a vzpomínáme...

A 1953 a letošní rok - proč teď nepiš! - vzpomeňme na domov, avšak nenechme se pouze u něsti vzpomínkami, musíme se snažit, aby opravdu "svítlo jasné světlo" pro naše bratry doma, kteří čekají, verí a doufají v nás a v naše i jejich ideály.
(To, co jste četli, není pouhý vmysl, nýbrž skutečné úryvky z existujících listů. Pozměnil jsem pouze jména a nějaká jiná místa, avšak snažil jsem se, aby smysl zůstal stejný.)

Sotek
/Brazilie -
1954./

INTERNATIONAL FELLOWSHIP of Former Scouts and Guides

AMITÉ INTERNATIONALE DES SCOUTS ET GUIDES ADULTES

MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ BÝVALÝCH SKAUTU A SKAUTEK

Každému není dána schopnost, čas a příležitost, aby se zúčastnil činné skautské práce jako vedoucí, ačkoli tisíců to dělají. Mnozí nacházejí uplatnění v různých skautských výborech. Ostatní pak podržují přání, aby si nějak udrželi příslušnost ke skautskému hnutí.

Kluby oldskautů, obyčejně spojené s nějakým skautským oddílem, začaly v Anglii v r. 1912. Podobně i v jiných zemích. Oldskautky byly vytvořeny v Anglii v r. 1920. Toto se však neudrželo. Teprve v r. 1943 byla stará myšlenka opět uvedena v život v podobě t. zv. TREFOIL GUILD.

Mezitím Svaz britských skautů záměrně vytvořil v r. 1930 oldskautské kluby a jmenoval zvláštního pověřence v ústředí. Teprve v r. 1948 byl však vytvořen t. zv. "B.-P. GUILD OF OLDSKOUTS" a bylo vynaloženo cílevědomé úsilí, aby tito oldskauti byli nejen sdružení s činným hnutím, nýbrž aby se také snažili žít podle skautského Zákona a Slibu. V čele bylo Dánsko se svým St. GEORGE'S GUILD, založeným v březnu 1934 a s členstvím jak pro bývalé skauty tak i skautky.

Otázka oldskautů byla probatována na Mezinárodních skautských konferencích v r. 1933, 1935, 1937 a 1939, při čemž zvláště Československo a Maďarsko ukázaly zájem o podnikavost v činnosti pro bývalé členy a členky svých skautských organizací.

Po druhé světové válce přišlo volání z Dánska, aby se bývalí členové a členky nějak spojili a napojili na organizace ostatních národů. Tato myšlenka byla prodiskutována na dalších konferencích s jistým podezřením a obavou, že jakákoliv mezinárodní organizace dospělých si bude činit nárok na dozor nad jinými organizacemi národními i mezinárodními v charakterovém výcviku skautů a skautek. Nebylo však mnoho důkazů, které by podporovaly takovou obavu, a postupně si odpovědní činitelé v činných hnutích různých zemí uvědomili, že mohou od bývalých skautů a skautek získat spíš pomoc a povzbuzení.

Neformální schůzky vedoucích oldskautských organizací zajmajících se o mezinárodní spolupráci byly konány v Montreux, ve Walk a v Benátkách v r. 1940, 1949 a 1950. Tím celá myšlenka hodně získala. Výsledkem bylo, že došlo k formálnější a větším konferencím pod ochranou Mezinárodní skautské kanceláře: v květnu 1951 v Dánsku a v září 1952 v Londýně, kde byla také probatována a schválena předběžná ústava Mezinárodního sdružení bývalých skautů a skautek.

Konečně - s jistými bezpečnostními opatřeními - schválila Mezinárodní konference v r. 1953 vytvoření MEZINÁRODNÍHO SDRUŽENÍ BÝVALÝCH SKAUTŮ A SKAUTEK. Současně dal svůj souhlas i Světový výbor skautek, což bylo potvrzeno na Světové konferenci v r. 1954.

Snahou Mezinárodního sdružení - jak bylo domluveno na Mezinárodní konferenci v r. 1947 - je:

- (1) udržovat ducha skautského Slibu a Zákona ve vlastním životě;
- (2) uvést tohoto ducha do okolí, ve kterém členové Sdružení žijí a pracují; zatím co jsou pamětliví svých vlastních závazků, mají aktivně podporovat skauting ve svém okolí, v národě a ve světě.

Účelem organizace je:

- (1) vytvořit spojení a spolupráci národními organizacemi pro oldskauty a oldskautky;
- (2) povzbudit založení organizace v každé zemi, kde taková organizace neexistuje;
- (3) napomáhat přátelství mezi oldskauty a oldskautkami ve světě.

Mezinárodní sdružení je založeno na dorozumění, že jeho členské národní organizace budou plně podporovat a povzbuzovat skautské snahy, zásada a základní metody. Za tím účelem se výbor Sdružení spojil s Mezinárodním skautským výborem a se Světovým výborem skautek a vytvořil spolupracující poradní těleso zastupující troje příslušné zájmy.

Na výborové schůzi Sdružení, konané v srpnu 1957 v Sutton-Coldfield-u bylo dohodnuto zřídit t.zv. ÚSTŘEDNÍ Pobočku při Mezinárodním sdružení bývalých skautů a skautek jako zvláštní pokusné zařízení. Je to pomocná ruka pro individuální (především exilové) oláskauty a oláskautky zemí, jež nejsou zastoupeny v Mezinárodním sdružení.

Tento úvod Ti snad - milý bratře a milá sestro - dostatečně osvětlí přihlášku přiloženou do tohoto čísla STOPY. My sami, jak víš, nemůžeme provádět vlastní registraci, protože nemáme oficiálního uznání své exilové organizace. Toto je tedy zatím jediný způsob, jak se můžeme všichni společně zaregistrovat na jednom místě, mimo registrace v národních organizacích zemí, ve kterých žijeme. To také může být zárodek naší vlastní organizace, až se nám dostane potřebného uznání. A tak také o sobě dáme vědět na poli mezinárodním.

Postup registrace je následující:

Vyplň přihlášku a vrať ji spolu s patřičným obnosem 1.50 dolarů (Dol. 0.75 = základní registrační poplatek + Dol.0.75 = roční členský příspěvek) na adresu STOPY.

Aby mohla být jakákoliv přihláška přijata, musí být doporučena br. Veleňem (na základě vyplněného Dotazníku a pod.). Potom bude Tvoje přihláška odeslána na ústředí Mezinárodního sdružení, od něhož po provedení registrace obdržíš:

1. legitimaci a průkaz o členství
2. odznak (na kabátovou klopou)
3. časopis BULLETIN (vychází čtvrtletně)

Proto, máš-li o věc zájem, učíš tak bez prodlení!

Spojka československých skautů a skautek v exilu s Mezinárodním sdružením je "fellow" JOHNY.

CHLUPTATÁ VODA*

Jsa osobou se ctí odpovídat na došlé dopisy STOPĚ, měl jsem problém najít vhodné a přilehlavé jméno. Mojí jedinou podmínkou původně bylo jméno začínající na "F" (velké!). Osobně se mi vždy líbilo slovo "fretka", snad ještě z dob zlatých románů, s obraty jako: "...muž s tváří fretky znehybněl a....."

Ilkovi to však naprosto nestačilo, zhybněl a začal pracovat. Unavil rohy několika objemných slovníků v rozsahu hlásky "f" a vyhotovil dva seznamy jmen tak půvabných a lákavých, že jsem až zapochyboval o své zaryté volbě. A myslím, že není plýtvání místem uvést alespoň ta nejroztomilejší:

Br.: Facka	Fajfka	Fiakr	Flákač	Fortna	Fík	Fofr
Fražárek	Fagot	Fiasko	Fraška	Fraška	Fuk	Fumus
Fazole	Fanatik	Fikejs	Floutek	Frča	Fuč	Fušerák
Fenykl	Fláma	Féfara	Filuta	Freska	Frk	Futrál
Ferína	Fosřát	Flek	Fnukal	Frak	Fáč	Fujavička
Filtr	Fesák	Fízl	Fukejš	Pošna	Fór	Falckrábek

Celkem vybral asi přes 100 jmen. Byl jsem dojat jeho vytrvalou snahou (hlavně po předložení druhého seznamu), ne však natolik, abych na konec nezůstal u svého "FRETKY". Díky Ilkovi přidávám však jako své sousedské "FOSFÁT" též i vzhledem ke své jediné podmínce.

Tím se ztrácím v chluptaté vodě.

Váš oddaný

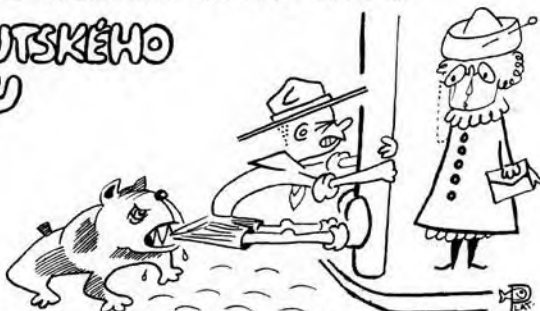
Fretka Fosřát

* Stejně i jako další možné "vody": kalná, živá, stojatá, měkko-tvrdá, závludná, smrdutá, prožluklá, zapeklitá, proti srsti tekoucí a pod. - co by mísťo pro malé jiskry denního života štenářů STOPY. (VŠICHNI ZVÁNÍ I)

ZE SKAUTSKÉHO HUMORU

Gla!
Gla!Gla!

Skaut: "Pani, utečte, dokud ho držím!"

Časné z jara 1948 se začali na půdě Rakouska a Německa scházet naši první skauti a skautky, kterým se podařilo překročit naše hlídání hranice.

Postupem času došlo k soustředění utečenou v mnohých uprchlických táborech v Německu, Rakousku a Itálii. V řadě z nich vznikaly naše skautské jednotky, které se činně účastnily táborového života a nadto prováděly svůj vlastní program, často za krajně nepříznivých podmínek.

S pokračující emigrací do států svobodného světa docházelo k velkým přesunům táborového obyvatelstva a tím i ke konečnému zaniknutí přechodných skautských útvarů. Po roce 1950 jsme se pak doslova roztrousili do celého světa.

Jen v místech, kde došlo k větší krajské koncentraci, vznikly naše vlastní skautské skupiny, které se v malé míře udržely až doposud. Tak tomu bylo v Kanadě (Toronto), v Austrálii (Sidney) a v Americe (Chicago). Také v Německu máme dnes řadu stoupců mezi školní mládeží Československé dálkové (výpomocné) školy v exilu.

Většina zůstala více méně roztroušena na způsob osamělých skautských hlídek. Někteří se organizovali samostatně v místních národních jednotkách, mnozí pěstovali skauting jen soukromě a neorganizovaně, ostatní pak odrůstali a odcizovali se skautskému hnutí víc a víc...

Záznamy o činnosti mluví o oddílových táborech, absolvování různých kursů a lesních škol, o putovních výpravách po souši i po vodě, jakož i o účasti na národních a světových jamboreech - nehledě ovšem k mnohým nevšedním zážitkům a zkušenostem jednotlivců.

Snad nejsoustavnější činnost již po léta vyvíjí KMEN ČESKOSLOVENSKÝCH ROVERŮ V EXILU. Je to skupinka našich skautských pracovníků, kteří si vzali za úkol pěstovat čs. roving a udržovat ducha československého skautingu.

Celkem je naše činnost menší než činnost ostatních exilových skautských organizací. Jedním z důvodů je naše přizpůsobení se rozhodnutí Mezinárodní skautské konference z r. 1947, které nedovoluje exilovým skupinám vytvoření samostatné skautské organizace.

Do pozadí nás staví hlavně okolnost, že o sobě navzájem nevíme. STOPA chce odpovídat tomuto nedostatku obnovením a navázáním osobního spojení, sehnat nás opět do houfu, abychom společně pozvedli jméno československého skautingu.

- i -

Z R E D A K C E

STOPA: V zásadě je STOPA časopisem čs. skautů a skatek v exilu, kteří jsou jimi víc než jen bona fide. Jako taková je určena výhradně jim a jejich vybraným přátelům a příznivcům. Na rozdíl od jiných organizací nám nejde o pouhý počet jakýchkoliv členů. Bylo domluveno, že se STOPA bude rozesílat podle těchto základních pravidel:

- (1) posílá se pouze tomu, kdo vrátí vyplněný a podepsaný DOTAZNÍK;
- (2) na každého připadá jeden výtisk;
- (3) každoroční obnovení předplatného je podmínkou. (Pokud nebude stanoveno, musí každý zajemce poslat alespoň jedenkrát za rok nějakou zprávu s platnou adresou.)

Z bezpečnostních důvodů je dbáno, aby:

- (1) úvodní OSOBNÍ DOPIŠ byl posílán jen na adresy známých lidí, pokud možno doporučených ověřenými skauty;
- (2) všechny osobní informace byly důvěrné a jako takové nebyly sdělovány bez výslovného svolení dotyčné osoby. Důvera za důvěru!

PŘEDPLATNÉ: Dosud nebylo stanoveno, protože nevíme, kolik odběratelů získáme. Vydání 4 čísel do roka přijde na 200 - 250 \$. Pěnění příspěvků možno posílat přímo na adresu a jméno STOPY.

Sháníme naše staré skautské exilové časopisy: LILIE (Ludwigsburg), SKAUT V EXILU (Munau), TABORAK (Valka) a jiné. - Možná je buď věnovat archivů STOPY, nebo jen zapůjčit na dočasnou ukázkou. Na práh bude vše po přihlednutí v pořádku vráceno.

STOPA - časopis československých skautů a skatek v exilu.

Redakční kroužek: Velen - odpovědný redaktor
 Ilek - redaktor
 Fretka - dopisovatel
 Platejz - kresby a úprava
 Buhajls - psaní, tisk, expedice

Za spolupráci děkuje Tvoje

STOPA
 P.O. Box 1948
 San Diego - 12
 California
 U.S.A.

